

Jak rozumiane jest pojęcie „niepełnosprawność” w polskim systemie oświaty.

Zarówno kształcenie specjalne, jak też wczesne wspomaganie rozwoju dziecka organizowane jest dla dzieci i uczniów, u których stwierdzono niepełnosprawność. W Polsce istnieją równolegle dwa systemy orzekania o niepełnosprawności. Są to przepisy dotyczące systemu pomocy społecznej oraz przepisy prawa oświatowego.

1) System pomocy społecznej – reprezentowany przez Powiatowe Zespoły ds. Orzekania o Niepełnosprawności, wydające orzeczenia o niepełnosprawności, które określa status osoby nim dysponującej jako osoby niepełnosprawnej w sensie prawnym.

2) System oświaty – reprezentowany przez poradnie psychologiczno-pedagogiczne, wydające orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego oraz opinie o wczesnym wspomaganie rozwoju dziecka.

Pojęcie „niepełnosprawność” może być więc różnie rozumiane, co powoduje wiele nieporozumień w kontekście wydawania „Opinii o wczesnym wspomaganie rozwoju dziecka”, obejmowania uczniów kształceniem specjalnym oraz zaliczania uczniów do kategorii „niepełnosprawnych” w systemie informacji oświatowej (SIO). Stąd pamiętać należy, iż posiadanie przez dziecko orzeczenia o niepełnosprawności wydanego przez Powiatowy Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności nie jest dokumentem uprawniającym do objęcia go kształceniem specjalnym lub terapią w ramach wczesnego wspomaganie rozwoju dziecka

W prawie oświatowym mianem ucznia niepełnosprawnego określa się dziecko, które wymaga specjalnej organizacji nauki i metod pracy. Rozporządzenie Ministerstwa Edukacji Narodowej z dnia 6 sierpnia 2017r wymienia kategorie uczniów niepełnosprawnych. Są to uczniowie z niepełnosprawnością intelektualną, słabowidzący i niewidomi, słabosłyszący i niesłyszący, z autyzmem i zespołem Aspergera, z niepełnosprawnością ruchową, w tym z afazją. Wyróżniona jest ponadto grupa uczniów niedostosowanych społecznie, bądź zagrożonych niedostosowaniem społecznym. Jedynie te kategorie zaburzeń i deficytów uprawniają rodziców do starania się o objęcie dziecka kształceniem specjalnym. Pozostaje zatem liczna grupa dzieci z chorobami przewlekłymi i wadami rozwojowymi, która pomimo posiadania orzeczeń o niepełnosprawności wydanych przez Powiatowy Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności nie wymaga, w rozumieniu aktualnego prawa oświatowego, kształcenia specjalnego.

Orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego dla dzieci w wieku przedszkolnym oraz uczniów wydają tylko publiczne poradnie psychologiczno –pedagogiczne, w tym poradnie specjalistyczne. W celu ubiegania się o powyższy dokument rodzic musi złożyć w odpowiedniej (ze względu na miejsce zamieszkania lub adres szkoły/przedszkola do której/którego uczęszcza dziecko) poradni wniosek w wydanie orzeczenia wraz z wymaganą do jego rozpatrzenia dokumentacją.

Uczeń posiadający orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego może kontynuować naukę w szkole ogólnodostępnej, w klasie/ oddziale integracyjnym,

bądź w szkolne specjalnej odpowiedniej do rodzaju niepełnosprawności ucznia, na podstawie zapisów zawartych w orzeczeniu. W przypadku dzieci niepełnosprawnych (posiadających orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego) podjęcie obowiązku szkolnego można odroczyć do 9 r.ż.

Poradnie publiczne wydają również dla dzieci niepełnosprawnych w wieku od urodzenia do rozpoczęcia spełniania obowiązku szkolnego „Opinie o wczesnym wspomaganie rozwoju dziecka”. Na ich podstawie dzieci mogą skorzystać w terapii prowadzonych przez zespoły wczesnego wspomaganie rozwoju dziecka. w ilości od 4 do 8 godzin miesięcznie.

(więcej w:” **CO TO JEST WCZESNE WSPOMAGANIE ROZWOJU DZIECKA**”)

**Opracowały:
Małgorzata Nowak-dyrektor ZPPP w Oleśnicy
oraz Bogusława Kwiecińska-neurologopeda z zespołu wwrzd w PPP w
Oleśnicy**